

Juga NET!

Temps per jugar.

No tenc temps. Aquesta és la paraula que repetim amb més freqüència. Les exigències de la vida laboral i altres activitats ens omplen bona part del dia. Se'ns fa difícil coincidir tots els membres de la família; i més encara gaudir d'estones relaxades o disteses.

Com que no tenim temps, delegam feines que són pròpiament de la família en altres persones, entitats o institucions. I d'aquesta manera omplim també el temps dels nostres fills i filles amb una agenda plena d'activitats extraescolars després d'una jornada escolar prou ampla. Els imbuïm així, d'un ritme accelerat ja des de ben petits. I ells, què en pensen de tot plegat?

Francesco Tonucci, pare dels projectes educatius de ciutat i autor de "La ciutat dels infants" explicava l'experiència de la participació a través del Consell d'infants a la ciutat de Roma. Els petits consellers van fer una recerca, primer entre ells i després a les seves escoles, sobre què és el que faltava a una ciutat com Roma per poder jugar bé. De les més de mil cinc-cents respostes recollides, van destacar clarament que per jugar bé falta tant el temps com l'espai.

Dos articles de la Convenció dels Drets dels Infants, el 28 que afirma el dret a l'educació i el 31 que declara el dret al joc, van ser motiu de debat. En ser dos articles de la mateixa llei sembla que haurien de tenir igual respecte i consideració. Naturalment, els infants van dir que açò no era així, que el joc no era considerat important pels adults i que sovint no tenien temps per jugar mentre que no passava que no poguessin tenir temps per anar a l'escola o per fer els deures. Llavors, van pensar que també el dret al joc s'ha de considerar un deure i van definir quantes hores hauria de jugar un infant cada dia per complir aquest deure.

Si esteim d'acord amb la importància del joc per al desenvolupament dels infants hauríem de considerar seriosament - diu Tonucci - les propostes que allà es van plantejar, el que els fillets i filletes en aquest cas van dir o el que dirien aquí a casa nostra si els hi demanéssim.

Jugar és una necessitat infantil, quasi diària podríem dir. És lliure, no imposada; és una font de satisfacció i alegria i una eina fonamental per créixer sans i madurar.

El paper dels adults hauria de ser el de facilitar les condicions perquè aquest joc es desenvolupi de manera natural i espontània, oferir les condicions d'espai i de temps per al joc. Fan falta espais a la pròpia casa i espais públics on jugar. Els fillets i filletes necessiten disposar d'escenaris adequats on es puguin moure en llibertat i que convidin a descobrir i a imaginar.

Han de tenir el temps suficient per desplegar els jocs sense frissar, de manera que els permeti començar i acabar una construcció, una partida, o que la puguin repetir de nou si volen i puguin finalment arreplegar els jocs que han emprat.

Necessiten amics i amigues amb els quals compartir aquests moments de diversió i creixement, amb qui riure, amb els quals relacionar-se, discutir i enfadar-se per aprendre a arribar a acords. Sens dubte els infants necessiten els pares, els avis, els mestres i els adults més propers que els acompanyin en els seus jocs, que s'entusiasmin amb ells o únicament observin les seves activitats lúdiques.

A vegades els adults substituïm, comprem aquest temps de dedicació per coses, per regals, per joguines que no compartim amb ells. Comprar una joguina és senzill i el mercat és tan ampli! , però trobar el temps per compartir-la amb l'infant ja és més

complicat. Aquest fet comporta una sèrie de conseqüències: No sabem valorar les coses i ens costa esforçar-nos per obtenir-les ja que les tenim a l'abast i de forma immediata. Val la pena intentar que aquesta tendència canviï encara que sigui només una mica. Com ? jugant una estona amb els nostres fills i filles, oferint-los materials diversos, no necessàriament joguines del mercat, posant-hi ganes i il·lusió, redescobrint l'infant que tots i totes duim a dins. Com més juguem, més ganes en tindrem. A més, podem recordar els jocs populars de la nostra infantesa i ajudar a què no es perdin. Si ho provam i tenim paciència serem recompensats amb escreix. El millor regal, idò, que podem fer als nostres fills i filles és temps, el més possible i de qualitat. Quan escriguem la carta als reis d'enguany, pensem-hi.

**Moviment de Renovació Pedagògica de Menorca.
2006-2007**